

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Befacoal s.r.o.**, se sídlem v Praze 2, Sokolská 46/1795, IČ 496 23 044, zast. JUDr. Annou Horákovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 47, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č.j. 4033/15/5200-20444-605186,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) ze dne 10. 2. 2015, blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým odvolací orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil

- platební výměr - rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 5. 2013, č.j. 2707235/13/2002-24901-107044, kterým byla vyměřena daň z přidané hodnoty – nadměrný odpočet za zdaňovací období říjen 2010 ve výši 236 361 Kč,
- platební výměr - rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 5. 2013, č.j. 2707268/13/2002-24901-107044 na daň z přidané hodnoty, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 13. 2. 2014, č.j. 914644/14/2002-24901-107044, kterým byla vyměřena daň z přidané hodnoty – vlastní daňová povinnost za zdaňovací období prosinec 2010 ve výši 131 228 Kč,
- platební výměr - rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 5. 2013, č.j. 2707293/13/2002-24901-107044, kterým byla vyměřena daň z přidané hodnoty – nadměrný odpočet za zdaňovací období únor 2011 ve výši 164 493 Kč.

Žalobce nesouhlasí s obsahem napadeného rozhodnutí, neboť tvrdí, že žalovaný rozhodl v rozporu se skutkovým a právním stavem.

Námítky žalobce lze shrnout do následujících žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu brojí žalobce proti procesnímu postupu správce daně a namítá, že byl nedostatečně poučen o právech kontrolované osoby při projednání zpráv o daňové kontrole, když mu nebylo umožněno připomínkovat výsledek kontrolního zjištění či zprávu o daňové kontrole doplňovat.

Ve druhém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s tím, že správce daně vyloučil z nároku na odpočet daně plnění dle dokladů vystavených dodavatelem žalobce, společností ADAMONS Trade s.r.o. (dále jen „ADAMONS“) a společností Mavit 05 s.r.o. (dále jen „MAVIT“).

Dle žalovaného neprokázal žalobce přijetí plnění od uvedeného dodavatele, ačkoliv žalobce předložil správci daně účetní a daňové doklady: dodací listy, faktury, doklady o zaplacení faktur a rovněž evidenci použití, resp. čerpání oleje. Nadto dodavatel potvrdil vystavení dokladů ve prospěch žalobce za topný olej Tolex. Skutečnost, že společnost ADAMONS byla vůči žalobci fakticky v postavení zprostředkovatele a má nepořádek ve vlastní evidenci, nemůže být vykládána v neprospěch žalobce.

Žalobce vedl řádnou vnitřní evidenci, měl dodací listy, faktury a doklady o zaplacení faktur, proto má za to, že splnil nárok na odpočet v ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce má za to, že správce daně neunesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť nezjistil, že by skutečně nedošlo k deklarovaným a uhrazeným dodávkám. Dle žalobce závěr správce daně je postaven pouze na pochybnostech správce daně.

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že správce daně nesprávně vyloučil plnění na základě dokladů vydaných společností MAKRO Cash & Carry ČR s.r.o. (dále jen „MAKRO“). Blíže žalobce uvedl, že doloženou skutečností je, že žalobce podporuje ochranu a výživu psů.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a konstatoval, že žalobní námítky byly uvedeny de facto v odvolání, a proto se s nimi již podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný rovněž upozornil na obecnost uplatněných námitek.

K námítkám obsaženým v prvním žalobním bodu žalovaný uvedl, že zákon nestanoví formální náležitosti seznámení se s výsledky kontrolního zjištění tak, že by jeho povinnou součástí bylo poučení o tom, že je možno požádat o prodloužení lhůty k vyjádření. Správce daně byl povinen v souladu s ust. § 6 odst. 3 daňového řádu poučit žalobce přiměřeně, přičemž přiměřenost je nutno zkoumat vzhledem k povaze úkonu a okolnostem na straně daňového subjektu. Možnost podat žádost o prodloužení lhůty zákonné nebo stanovené správcem daně je zakotvena v ust. § 36 daňového řádu, tedy vyplývá přímo ze zákona. V daném případě bylo žalobci doručeno seznámení s výsledky kontrolního zjištění dne 24. 3. 2013. Až dne 29. 4. 2013, teprve při projednání zprávy o daňové kontrole požádal o prodloužení lhůty. Žalovaný má za to, že uvedené nemůže jít k tíži správce daně.

K námítkám žalobce obsaženým ve druhém žalobním bodu žalovaný v podrobnostech odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí a dodává, že z rozsáhlého místního šetření správců

daně místně příslušných žalobcovým dodavatelům a subdodavatelům a ze závěrů Celního úřadu pro hl. m. Prahu nebylo možno učinit závěr, že bylo obchodováno s existujícím zbožím.

K poukazu žalobce na formálně bezvadné doklady, odkázal žalovaný na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 83/2013-35 nebo na rozsudek ze dne 6.3.2007, č.j. 2 Afs 148/2006-54. Žalovaný pouze dodává, že formálně bezvadné doklady nejsou samy o sobě dostačující k prokázání toho, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo fakticky v rozsahu na těchto dokladech uvedeném. Správce daně nepřičetl žalobci k tíži nesrovnalosti mezi daňovým tvrzením žalobce a jeho dodavateli. Nesrovnalosti mezi daňovým tvrzením žalobce a jeho dodavateli, jejich účetními doklady, vyvolaly ve správci daně pochybnosti o správnosti a úplnosti těchto dokladů, a proto požadoval po žalobci, aby tyto pochybnosti odstranil. Takový požadavek je zcela v souladu se zákonem. Žalovaný proto uzavírá, že žalobce neunesl důkazní břemeno, že v případě dokladů vystavených společností ADAMOS byla přijata deklarovaná plnění a že by byla použita pro ekonomickou činnost.

K námitce žalobce, v níž nesouhlasí se závěrem, že neprokázal přijetí zdanitelného plnění od společnosti MAVIT žalovaný odkázal na odpověď na dožádání správce daně místně příslušného společnosti MAVIT a konstatoval, že i u této společnosti nebylo prokázáno, že by bylo obchodováno s existujícím zbožím – topným olejem Tolex.

K námitkám uvedeným v třetím žalobním bodu uvedl žalovaný, že se jedná toliko o tvrzení, které nebylo v průběhu daňového řízení nijak prokázáno. Žalobce nedoložil ani, že by v předmětném zdaňovacím období vlastnil, či měl např. v nájmu psy, kteří by byli využíváni k ochraně hmotného majetku žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 31. 5. 2015) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 24. 11. 2015) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu vznáší žalobce procesní námitky. Konkrétně namítá, že byl nedostatečně poučen o právech kontrolované osoby při projednání zpráv o daňové kontrole, když mu nebylo umožněno připomínkovat výsledek kontrolního zjištění či doplňovat zprávy o daňové kontrole.

K těmto námitkám se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí na straně 15 až 17 napadeného rozhodnutí, když ohledně odvolací námitky nedostatečného poučení o právech kontrolované osoby při projednání zprávy o daňové kontrole s poukazem na § 6 odst. 3 a §§ 85 – 88 daňového řádu uvedl, že správci daně není uložena povinnost poučit odvolatele o možnosti požádat o stanovení přiměřené lhůty, ve které se může vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Při úvaze, zda bylo předmětné poučení nezbytné, přihlédl k okolnostem konkrétní situace a vyšel z premisy, že základním vodítkem by měla být úvaha, že osoba zúčastněná na správě dani by neměla utrpět újmu na svých

právech jenom pro neznalost daňového řádu. Žalovaný zohlednil skutečnost, že za odvolatele jednal pan J. B., jednatel odvolatele již od roku 1998, z čehož dovodil, že nejde o osobu neznalou daňového řádu, kterou by bylo třeba poučovat nad rámec povinností stanovených zákonem. Dále odvolací orgán konstatoval, že odvolatel nevyužil období mezi seznámením se s výsledkem kontrolního zjištění a projednáním zpráv o daňové kontrole tj. celkem 35 dnů, k uplatnění svého práva vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění.

Lze konstatovat, že z ust. § 88 odst. 2 daňového řádu vyplývá povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů a poskytnutí možnosti se k nim vyjádřit. Z ust. § 88 odst. 3 daňového řádu dále vyplývá, že na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění. Smyslem citovaného ustanovení je zabránit účelovému oddalování projednání zprávy o daňové kontrole a opakovaným doplňováním kontrolních zjištění správce daně. Podá-li daňový subjekt vyjádření s návrhem na doplnění výsledku kontrolního zjištění, může být prováděno dokazování. Pokud i poté správce daně na svém kontrolním zjištění setrvá, nelze již navrhopvat další doplnění kontrolních zjištění. Jedná se tedy o určitou koncentraci kontrolního postupu ve vztahu k doplňování kontrolních zjištění.

Ze správního spisu soud ověřil, že v daném případě písemností č.j. 1252758/13/2002-05403-104002 ze dne 13.3.2013, která se týkala kontrolních zjištění z kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2010 a prosinec 2010, byl daňový subjekt (nyní žalobce pozn. soudu) seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2010 a prosinec 2010, včetně hodnocení jednotlivých důkazů správcem daně. Dále písemností č.j. 1256954/13/2002-05403-104002 ze dne 20.3.2013, která se týkala kontrolních zjištění z kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2011 (rovněž za březen 2011), byl daňový subjekt (nyní žalobce pozn. soudu) seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2011, včetně hodnocení jednotlivých důkazů správcem daně.

Daňovému subjektu byla předmětná „Seznámení s výsledkem kontrolního zjištění“ doručena prostřednictvím datové schránky. Z dokladu o doručení vyplývá, že dne 24.3.2013 byly písemnosti doručeny fikcí, aniž by se přihlásila oprávněná osoba. Následující den, tedy dne 25.3.2013 se přihlásila oprávněná osoba. Poté správce daně písemností č.j. 1842027/13/2002-05403-104002 ze dne 8.4.2013 vyrozuměl daňový subjekt o tom, že dne 29.4.2013 se může dostavit ke správci daně k projednání a podpisu Zpráv o daňové kontrole mj. i za období říjen a prosinec 2010 a únor 2011. Současně byl žalobce poučen ve smyslu § 88 odst. 4 a 5 daňového řádu.

Dne 29.4.2013 se jednatel daňového subjektu dostavil ke správci daně a byly s ním projednány a podepsány zprávy o daňové kontrole DPH za zdaňovací období říjen 2010, prosinec 2010, únor 2011 a březen 2011. Z protokolu z tohoto jednání (č.j. 2703733/13/2002-05403-104002) mj. vyplývá, že daňový subjekt v rámci projednání zpráv o daňové kontrole poukázal na to, že nebyl při seznámení s výsledkem kontrolního zjištění poučen o tom, že má požádat o stanovení lhůty k vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění, a proto žádá o stanovení lhůty pro písemné připomínky ke kontrolním zjištěním. K uvedenému návrhu správce daně s poukazem na ust. § 88 odst. 3 daňového řádu sdělil, že v rámci projednání zprávy o daňové kontrole již nelze navrhopvat doplnění kontrolních zjištění.“

Žalobce namítá, že při projednání zpráv o daňové kontrole byl nedostatečně poučen o právech kontrolované osoby. S uvedeným tvrzením se soud neztotožňuje.

Z protokolu, který se týká i projednání zpráv o daňové kontrole za období říjen a prosinec 2010 a únor 2011 vyplývá, že daňový subjekt byl nejprve poučen správcem daně o jeho právech a povinnostech a to včetně § 88 odst. 3, 4, 5 a 6 daňového řádu, přičemž podpis zástupce daňového subjektu vypovídá o tom, že zástupce daňového subjektu udělenému poučení porozuměl. Poté byla zpráva o daňové kontrole se zástupcem projednána, podepsána a zástupce daňového subjektu převzal stejnopis protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole.

Dle soudu za těchto okolností nelze úspěšně namítat, že žalobce byl nedostatečně poučen o svých právech, konkrétně o právu požádat o lhůtu k vyjádření ke kontrolní zprávě. Je tomu tak nejen proto, že správce daně umožnil daňovému subjektu, aby se vyjádřil k obsahu kontrolních zjištění, která mu byla doručena již od 24.3.2013 (přitom nelze opomenout, že minimálně od 25.3.2013 se tyto listiny dostaly do volní dispozice daňového subjektu), ale i proto, že daňový subjekt byl již písemností ze dne 13.7.2011 (č.j. 187909/11/02932102096), která se týkala rovněž kontrolních zjištění z kontroly daně z přidané hodnoty a to za zdaňovací období březen 2011, seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011, včetně poučení o možnosti požádat v souladu s § 88 odst. 3 daňového řádu o přiměřenou lhůtu, v níž se vyjádří k výsledku kontrolního zjištění. Lze konstatovat, že daňový subjekt s odvoláním na § 88 odst. 3 daňového řádu přípisem ze dne 20.7.2011 požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění. Je tedy zřejmé, že žalobce nejen, že byl o možnosti požádat (v souladu s § 88 odst. 3 daňového řádu) o přiměřenou lhůtu, v níž se vyjádří k výsledku kontrolního zjištění, řádně poučen, ale rovněž, že tuto možnost již v rámci předmětného řízení sám využil a požádal o prodloužení lhůty. Za těchto okolností se jeví nadbytečným znovu duplicitně daňový subjekt poučovat.

Soud dospěl k závěru, že výše popsaným postupem správce daně žádným způsobem nezkrátil žalobce na jeho právu na řádné ukončení daňové kontroly. Konkrétně žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech vztahujících se jak k možnému návrhu na doplnění kontrolních zjištění, tak na právu být seznámen se zjištěními a závěry správce daně a měl možnost je následně napadnout odvoláním, což v odvolací lhůtě také učinil.

Ve druhém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s tím, že správce daně vyloučil z nároku na odpočet daně plnění dle dokladů vystavených dodavatelem žalobce, společností ADAMONS a společností MAVIT.

Žalobce v žalobě poukazuje na důkazní prostředky, jimiž dle svého tvrzení prokázal jím požadovaný nárok na odpočet daně (předložil správci daně dodací listy, faktury, doklady o zaplacení faktur a rovněž evidenci použití, resp. čerpání oleje). Nadto svou obranu staví žalobce i na tvrzení, že dodavatel potvrdil vystavení dokladů ve prospěch žalobce za topný olej Tolex a že skutečnost, že společnost ADAMONS byla vůči žalobci fakticky v postavení zprostředkovatele a má nepořádek ve vlastní evidenci, nemůže být vykládána v neprospěch žalobce.

Žalobce v rámci těchto námitek opomíjí skutečnost, že správce daně je ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu povinen hodnotit všechny důkazy v jejich vzájemné

souvislosti, přičemž přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. V návaznosti na uvedené soud konstatuje, že správce daně správně po předložení listin v rámci probíhající daňové kontroly zaměřil svůj procesní postup na ověření skutečností uvedených v daňových dokladech, včetně zkoumaných dokladů, na nichž je uveden dodavatel společnost ADAMONS či společnost MAVIT. Jinými slovy správce daně vycházející z žalobcem označených listin v rámci daňového řízení přistoupil k ověření splnění podmínek uvedených v ust. § 72 zákona o DPH, a takovému postupu nelze nic vytknout.

V daném případě dospěl soud k závěru, že správní orgány obou stupňů učinily potřebná opatření vedoucí ke zjištění daňových povinností a rozhodnutí o neuznání odpočtu daně z přidané hodnoty, přičemž přihledly ke všem skutečnostem, které vyšly najevo, a zjištěný skutkový stav má oporu v provedeném dokazování s tím, že jednotlivé důkazy byly hodnoceny ve vzájemné souvislosti, na základě zjištěných rozhodných skutečností byla správně aplikována příslušná zákonná ustanovení. Správce daně přitom vycházel jak z tvrzení a důkazů předložených žalobcem, tak z důkazů provedených z vlastní iniciativy, platební výměry byly vydány na základě výsledku daňové kontroly. Postup správce daně je soudem přezkoumatelným způsobem srozumitelný z obsahu předloženého spisového materiálu.

Obsah hmotně právních žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě spočívá v názoru žalobce, že splnil všechny zákonné předpoklady pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období. Plátce daně má nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za předpokladu, že splní zákonné podmínky pro úspěšné uplatnění tohoto nároku, mezi něž patří právě prokázání jeho oprávněnosti. Jestliže správce daně určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen tvrzené skutečnosti prokázat, a pokud tak neučiní a nevyvrátí pochybnosti správce daně, neunese důkazní břemeno a správce daně je oprávněn daň stanovit nebo uplatněný daňový odpočet neuznat. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, jež je povinen uvádět v přiznání, hlášení nebo vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Splnění pouhých formálních náležitostí daňového dokladu nepostačuje ke vzniku nároku na daňový odpočet, a přestože takový daňový doklad ostatní formální náležitosti daňového dokladu splňuje, nejde o doklad, který by bylo možno uznat za doklad způsobilý pro účely daňového odpočtu. Důvod, pro který žalobci nemohl vzniknout nárok na odpočet, spočívá právě v tom, že žalobce nedoložil oprávněnost nároku hodnověrným dokladem. Uskutečněním zdanitelného plnění se rozumí stav faktický, nikoli stav formálně vykázaný.

V daném případě se žalovaný hodnocením důkazních prostředků, na něž žalobce v žalobě poukazuje, zabýval na str. 17 - 19 a částečně i na str. 20 napadeného rozhodnutí, kde posoudil důkazní prostředky předložené či navržené odvolatelem. *K daňovým dokladům* uvedl, že splňují formální náležitosti daňového dokladu, jsou opatřeny razítkem společnosti ADAMONS či společnosti MAVIT a podpisem, předmětné doklady však bez dalšího neprokazují, že odvolatel přijal plnění od společnosti ADAMONS, či společnosti MAVIT tak, jak je těmito doklady deklarováno. *K evidenci pro daňové účely* uvedl žalovaný, že předložená evidence pouze dokládá, že odvolatel uplatnil za kontrolované zdaňovací období nárok na odpočet daně na základě předmětných dokladů, ale bez dalšího neprokazuje faktické přijetí plnění od deklarovaného dodavatele ADAMONS a dodavatele MAVIT. *K dodacím listům a plnicím lístkům k nakoupeným topným olejům v měsíci říjnu 2010* uvedl žalovaný, že jsou zde údaje o dodavateli, dodávané komoditě a jejím množství, nejde o žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy z již dříve předložených dokladů (např. RZ vozidla a příp. návěsu použitého k přepravě Tolexu, místa nakládky a vykládky Tolexu), nelze je uznat jako důkaz prokazující, že odvolatel přijal plnění od společnosti ADAMONS či společnosti

MAVIT. *K přehledu čerpání oleje v měsíci říjen 2010* odvolací orgán uvedl, že představuje odvolatelem vypracované tabulky pouze za zdaňovací období říjen 2010, které jsou po matematické stránce bezchybné; jejich věrohodnost však zpochybňují šetření správce daně a tabulky nelze uznat jako důkaz oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně za kontrolované zdaňovací období, neboť se vztahují k jinému období a neprokazují, že dodavatelem topného oleje byl deklarovaný dodavatel ADAMONS a MAVIT. *K provedené kontrole – místnímu šetření, které provedl Celní úřad Benešov dne 31.3.2010* v souvislosti s dalším daňovým řízením vedeným s odvolatelem v kotelně odvolatele v Dobříši konstatoval žalovaný, že kontrola celním úřadem proběhla po formální stránce bez jakékoliv další podrobné specifikace, výsledkem kontroly je zjištění existence venkovních nádrží o objemu 11 000 l plněných do 10 000 l, vnitřní nádrže 1 000 l a topného zařízení, z předloženého protokolu vyplývá, že stav topného oleje byl při kontrole odhadnut, nikoliv prokazatelně přeměřen. Žalovaný dále uvedl, že předmětem zkoumání nebyli dodavatelé topného oleje a to ani ke dni provedení šetření, proto nelze v případě zkoumaného zdaňovacího období předmětný protokol označit za důkaz konkrétních dodavatelů topného oleje Tolex. *Ohledně čestného prohlášení odvolatele, které se týká dodávek topného oleje od ADAMONS* – odvolatel předložil v souvislosti s dalším daňovým řízením dne 20.1.2012 prohlášení jednatele odvolatele, J. B. ze dne 1.12.2010, v němž je uvedeno, že topný olej Tolex byl nakupován od ADAMONS, že objednávky byly uskutečňovány osobně a telefonicky s P. H., že kupní cena byla včetně dopravy do kotelny odvolatele v Dobříši, že osobně přebíral dodávky a ty byly uskutečňovány cisternou s vlekem značky Mercedes, RZ: ..., že řidič cisterny se jmenoval Aljoša, že společnost DANBAREN byla pouze dopravcem, se kterým odvolatel neměl smluvní vztah. Tuto listinu hodnotil správce daně jako popis obecného postupu mezi společnostmi ADAMONS a odvolatelem, žalovaný dodal, že čestné prohlášení neprokazuje požadované skutečnosti, ale může jen některé osvědčit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 101/2004-128).

K provedenímu výsledku svědka P. H. ze dne 31.8.2011 uvedl žalovaný, že z výpovědi vyplynulo, že P. H. se s jednatelem daňového subjektu J. B. seznámil prostřednictvím Ing. K., že předmětem obchodní spolupráce byly dodávky topného oleje - tolex na základě měsíčního rozpisu dodávek, že ADAMONS neměl skladovací prostory, že dodávky byly uskutečněny autocisternou s vlekem zn. Mercedes ze skladu PARAMO Pardubice přímo společností DANBAREN, které zajišťovala dopravu do skladu daňového subjektu v Dobříši. Faktury vystavoval na základě stáček lístků od jednatele společnosti DANBAREN pana A. M., stáčení se účastnil pan H. 2x v Dobříši spolu s jednatelem daňového subjektu panem B. a bulharským řidičem, jehož jméno si nepamatoval. Dle žalovaného svědek potvrdil, že dodával daňovému subjektu topný olej Tolex, obecně popsal pohyb topného oleje Tolex ze skladu Paramo v Pardubicích do cisteren daňového subjektu v Dobříši. Výpověď svědka však nepřinesla žádné konkrétní poznatky a navíc byla zpochybněna jednáním společnosti ADAMONS, která podala mimo jiné za zdaňovací období únor roku 2011 dodatečné přiznání, ve kterém vyloučila z uskutečněných zdanitelných plnění ve prospěch daňového subjektu dodání řešeného topného oleje Tolex. S ohledem na uvedené důvody se proto svědecká výpověď P. H. stala nevěrohodnou a nelze ji označit jako důkaz prokazující dodání topného oleje deklarovaným dodavatelem ADAMONS.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně vyzval žalobce dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v souvislosti s vytykáacím řízením za zdaňovací období říjen roku 2010 nejprve k odstranění pochybností, které správci daně vznikly, včetně předložení daňových dokladů vztahujících se k přijatým a uskutečněným zdanitelným plněním (výzva ze dne 9. 12.2010) a následně jej vyzval znovu dle § 92 odst. 4 daňového řádu aby prokázal nárok na odpočet daně jinými důkazními prostředky, než konkrétně uvedenými

daňovými doklady u přijatých zdanitelných plnění od společností ADAMONS a MAVIT (výzva ze dne 17. 1. 2011). Dále správce daně vyzval daňový subjekt dle § 92 odst. 4 daňového řádu v souvislosti s daňovou kontrolou na podané přiznání k dani z přidané hodnoty za období říjen 2010, prosinec 2010 i únor 2011 (výzvy ze dne 15. 3. 2011, ze dne 23. 3. 2011, ze dne 14. 4. 2011). Žalobcem předložené listinné důkazy správce daně, potažmo žalovaný neshledal za důkazy, které by vyvrátily jeho pochybnosti, a proto doplnil důkazní řízení o provedení šetření formou dožádání místně příslušných správců daně těch subjektů, jejichž účast na jednání se společností ADAMONS, resp. se společností MAVIT vyplývala z jednotlivých listin shromážděných ve správním spise.

Žalovaný podrobil svému hodnocení v napadeném rozhodnutí důkazní prostředky získané správcem daně v rámci daňové kontroly na str. 20 – 24 napadeného rozhodnutí (odpovědi na dožádání místně příslušného správce daně společnosti ADAMONS, společnosti MAVIT, společnosti Helior Trade s.r.o. (dále jen „HELIOR“), společnosti Palivo Trans s.r.o. (dále jen „PALIVO“) a společnosti PARAMO a. s. (dále jen „PARAMO“), zjištění učiněná na základě součinnosti s Celním úřadem pro hlavní město Prahu a Celním úřadem Praha 1 popsál na str. 24 a 26 napadeného rozhodnutí. Tyto důkazní prostředky jsou součástí správního spisu.

Z odpovědi na dožádání místně příslušného správce daně ADAMONS mj. vyplynulo, že dne 24.3.2011 bylo provedeno místně příslušným správcem daně šetření v sídle jmenované firmy, avšak nebylo nalezeno označení ani poštovní schránka této firmy, na uvedené adrese se nachází pivnice, na jejíchž dveřích je vyvěšen seznam 51 firem. Dle požadavku místně příslušného správce daně společnosti ADAMONS bylo provedeno šetření u dodavatele ADAMONS, společnosti DANBAREN s.r.o. (dále jen „DANBAREN“), z něhož vyplynulo, že je v sídle nekontaktní, podaná přiznání nejsou vyměřena, neboť na výzvy k odstranění pochybností společnost DANBAREN nereagovala. U údajného dodavatele DANBAREN, společnosti KEVALS s.r.o. (dále jen „KEVALS“) bylo provedeno šetření, z něhož vyplynulo, že tato společnost je dlouhodobě nekontaktní, nepodává přiznání k dani. Z veřejně přístupného rejstříku vyplývá, že tomuto subjektu byla zrušena registrace k dani ke dni 14.10. 2010. Společnost ADAMONS za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010 neprokázala obchodní transakce týkající se nákupu topného oleje Tolex od společností DANBAREN a MAVIT a jeho následného prodeje daňovému subjektu. Správce daně společnosti ADAMONS postoupil kopii vyjádření této společnosti, v níž společnost ADAMONS uvádí, že neunesla důkazní břemeno týkající se nákupu topného oleje Tolex od DANBAREN a MAVIT a „Informaci o důvodech podání dodatečných daňových přiznání“, z nichž vyplývá, že na základě závěru správce daně – neexistence dodávaného zboží, nakoupení od společnosti DANBAREN a MAVIT, tedy neuskutečnění zdanitelných plnění na vstupu a z toho plynoucí neuskutečnění plnění na výstupu pro daňový subjekt, se společnost rozhodla řešit tuto situaci i v jiných zdaňovacích obdobích uvedením do souladu se stavem zjištěným správcem daně.

K uvedeným zjištěním žalovaný konstatoval, že společnost ADAMONS nejprve potvrdila vystavení dokladů ve prospěch daňového subjektu za topný olej Tolex v měsíci říjnu a prosinci 2010, ale neprokázala jeho pořízení od svých dodavatelů – společností DANBAREN a MAVIT, tedy že toto zboží vlastnila. Z dalšího šetření vyplynulo, že obchodní vztahy, vzhledem k dispozičnímu právu s účtem dodavatele, byly zcela nestandardní (dle výsledku dožádání u dodavatele – společnosti DANBAREN bylo zjištěno, že je nekontaktní, dle součinnosti ČSOB – dispoziční právo s jejím bankovním účtem má P. H., zástupce jednající za společnost ADAMONS). Vůči daňovému subjektu měla společnost ADAMONS vystupovat jen jako zprostředkovatel, kdy údaje k fakturaci poskytl „A. M.“ (dle obchodního rejstříku A. M., jednatel společnosti DANBAREN). Společnost ADAMONS neměla žádné skladové prostory, neprováděla dopravu, topný olej Tolex měl být dopravován

od prvotního prodejce společnosti PARAMO přímo společností DANBAREN až daňovému subjektu, kde měl být přečerpán do jeho nádrží.

Tvrzení P. H. jako zástupce společnosti ADAMONS jsou však nevěrohodná, neboť z dožádání u dodavatelů této společnosti (společnosti DANBAREN, MAVIT, KEVALS) vyplynulo, že jsou tyto společnosti nekontaktní nebo rovněž hodnověrným způsobem neprokázaly, zda a jak skutečně zboží – topný olej Tolex nabyly. Z uvedeného důvodu nebyly důkazní prostředky předložené daňovým subjektem v souvislosti s nákupem topného oleje Tolex od společnosti ADAMONS vyhodnoceny správcem daně jako důkazy o jejich přijetí plnění v předmětu a rozsahu od této společnosti. Žalovaný dodal, že sama společnost ADAMONS podala za zdaňovací období dodatečná daňová přiznání mj. i za řešené zdaňovací období únor roku 2011, v nichž vyloučila z přijatých plnění dodávky od jmenovaných společností (DANBAREN, MAVIT) a zároveň snížila s tím deklarovaná spojená uskutečněná zdanitelná plnění ve prospěch daňového subjektu. Tímto byla popřena vyjádření P. H. o realizaci předmětných dodávek topného oleje Tolex ve prospěch daňového subjektu na základě předložených daňových dokladů.

Z odpovědi na dožádání místně příslušného správce daně společnosti MAVIT mj. vyplynulo, že při místním šetření u této společnosti ji zastupovala JUDr. M. H., která předložila vydané a přijaté faktury a uvedla, že nákup pro daňový subjekt zajišťuje od společnosti ADAMONS (týkalo se zdaňovacího období říjen 2010), nevěděla však, kdo zajišťuje dopravu, kde bylo místo nakládky a dodání, spolupráce probíhala na základě ústních dohod s panem H. a s panem B., slíbené doklady další nepředložila z důvodu nemoci. Místně příslušný správce daně společnosti MAVIT zahájil u tohoto subjektu daňovou kontrolu za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010, jmenovaná společnost sdělila na výzvu správci daně, že dopravu zajišťovala společnost DANBAREN vozidlem Mercedes s vlekem, RZ: ... a předložila atest jakosti zboží od společnosti PARAMO, neočíslované neidentifikovatelné dodací listy a plnicí lístky s místem odeslání Pardubice a místem dodání Dobříš, písemně sdělila, že přepravu uskutečňovala společnost DANBAREN, ale místo nakládky je „tajemstvím firmy“, zboží přebíral a předával pan H. a za daňový subjekt pan B.. Šetřením správce daně bylo zjištěno, že cisterna s uvedeným RZ byla registrována do 11. 1. 2007 ve společnosti SF-PETROL TRANS s.r.o. Dle elektronického mýtního systému pohyb této cisterny v období od 1. 10. 2010 do 31. 3. 2011 nebyl zaznamenán. Společnost MAVIT předložila kupní smlouvu na prodej cisterny mezi prodávající společností DETERMON a kupující společností DANBAREN. Dle této smlouvy DANBAREN cisternu koupila, avšak dle místně příslušného správce daně nepodala za rok 2010 daňové přiznání k silniční dani a neučinila tak ani společnost DETERMON. Společnost MAVIT předložila dále tzv. „Deklaraci“ ze dne 27.5.2011, kterou vystavila společnost DANBAREN, v níž jednatel této společnosti, pan A. M. prohlašuje, že DANBAREN v „Deklaraci“ uvedeným společností, mj. společností MAVIT a ADAMONS dodával motorovou naftu, automobilový benzín a topný olej Tolex od února roku 2008 do dubna 2011, distribuci prováděl pronajatou cisternou SPZ ... s vlekem, řidičem byl C. P., který byl jeho zaměstnancem. Správce daně i odvolací orgán dospěli k závěru, že přijetí plnění společnost MAVIT neprokázala, tedy společnost nedisponovala zbožím, které dle vydaných faktur měla dodat daňovému subjektu. DANBAREN, který měl topný olej Tolex dodávat v průběhu více jak 3 let, vydal „prohlášení“ o těchto dodávkách, ale nebylo žádným důkazním prostředkem prokázáno, kde zboží sám pořídil, kdo byl ve skutečnosti vlastníkem cisterny s vlekem RZ: ..., kterou měla mít společnost DANBAREN pronajatu (není známo od koho, dle výpisu evidence vozidel DETERMON, která měla cisternu dle kupní smlouvy prodat společnosti DANBAREN, nebyla vlastníkem předmětné cisterny). Jméno řidiče cisterny bylo sděleno, avšak bez jakýchkoliv dalších identifikačních znaků. Prohlášení vzhledem k nemožnosti provést

svědeckou výpověď jednatele DANBAREN, pana A. M., z důvodu jeho nepřítomnosti v České republice nemůže být osvědčeno za důkaz, že topný olej Tolex byl prostřednictvím společnosti MAVIT a později prostřednictvím společnosti ADAMONS dodán daňovému subjektu. Společnost MAVIT zastoupená JUDr. M. H. přestala s místním příslušným správcem daně komunikovat osobně a na výzvy odpovídala pouze písemně a předkládala důkazní prostředky, které však v souvislosti s dalšími zjištěními jiných správců daně nemohli podpořit tvrzení o přijetí plnění topného oleje Tolex daňovému subjektu.

Žalovaný rovněž uvedl, že topný olej Tolex dle odpovědi na dožádání místně příslušných správců daně HELIOR a PALIVO, daňovým subjektem předložené evidence a vydaných faktur, byl použit na výrobu tepla, které mělo být dodáváno mj. společností HELIOR a PALIVO. V případě obou společností se jedná o personálně spojené osoby s daňovým subjektem, neboť dle výpisu z obchodního rejstříku je ve všech společnostech jediným jednatelem a společníkem J. B.. Správce daně dožádáním u místně příslušných správců daně jmenovaných společností ověřoval, zda daňový subjekt dodal jmenovaným společnostem teplo deklarované na vydaných daňových dokladech. V případě společnosti HELIOR bylo zástupcem této společnosti potvrzeno přijetí předmětných plnění od daňového subjektu, dle sdělení bylo nakoupené teplo použito pro vytápění budov a pro sušení dřeva, přičemž zástupce dostal tuto informaci od jednatele společnosti HELIOR J. B., avšak žádné doklady, které by toto tvrzení prokazovaly, neměl k dispozici a ani nebyly dodatečně zaslány. V případě společnosti PALIVO bylo rovněž potvrzeno zástupcem této společnosti přijetí předmětných plnění od daňového subjektu, přičemž dle sdělení bylo nakoupené teplo použito pro testování turbíny na výrobu elektrické energie, šlo o nákup páry pro pohon parní turbíny. Uvedená zjištění správce daně vyhodnotil tak, že sice nezpochybnila dodávky tepla odběratelům daňového subjektu, avšak je nelze akceptovat jako důkaz oprávněnosti uplatněného odpočtu daně za nákup topného oleje Tolex, neboť neprokazují, že došlo k uskutečnění plnění tak, jak je uvedeno na předmětných dokladech.

Žalovaný neopomněl v napadeném rozhodnutí vyhodnotit i důkazní prostředky získané správcem daně v rámci doplněného řízení (částečně str. 22, 23 – 24 rozhodnutí) a sice odpověď na dožádání místně příslušného správce daně společnosti PALIVO (správce daně žádal o zjištění jaké objekty byly vytápěny u této společnosti, zda bylo teplo přefakturováno, jakým způsobem probíhal rozvod tepla od daňového subjektu ke společnosti PALIVO, zda se dřevo, které mělo být teplem vysoušeno nakupovalo a poté prodávalo nebo zda bylo použito k nějaké výrobě, zda byla společností PALIVO poskytována někomu služba vysoušení dřeva a případně pro koho, jaké zařízení bylo pro sušení dřeva využíváno, jak bylo technicky zabezpečeno napojení výroby tepla do místa sušení dřeva, kdo ze zaměstnanců společnosti PALIVO zabezpečoval vysoušení dřeva), z odpovědi vyplývá, že nebylo možné u společnosti PALIVO prověřit tyto skutečnosti z důvodu nekontaktnosti jmenované společnosti, neboť subjekt nereagoval na telefonické kontakty, ani na písemné oznámení o provedení místního šetření či na písemné předvolání. Žalovaný vyhodnotil výše uvedené jako důkaz v neprospěch daňového subjektu, neboť se nepodařilo prokázat, že daňový subjekt dodal odběrateli společnosti PALIVO teplo deklarované na jím předložených daňových dokladech a společnost PALIVO toto teplo přijala. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno dodání tepla daňovým subjektem, nebyla tak potvrzena ani existence topného oleje Tolex.

Z odpovědi místně příslušného správce daně HELIOR, kdy správce daně požádal o zjištění, jak a od koho proběhl nákup turbíny, kdo je majitelem turbíny (doložil vlastnictví, kartu majetku), technickou specifikaci turbíny (technický list), zda existují doklady o testování turbíny (doba testů, výsledky testů, osoba zúčastněná na testování), jak byla využita

elektrická energie vyrobená při testování, jak bylo technicky zabezpečeno napojení páry na turbínu, zda došlo k připojení turbíny do rozvodné sítě a zda v současné době turbína vyrábí elektrickou energii, vyplývá, že nebylo možno u společnosti HELIOR prověřit požadované skutečnosti z důvodu nekontaktnosti této společnosti (subjekt nereagoval na písemné výzvy k poskytnutí informací, ani opakovaně) a společnost se nenachází ani na adrese svého sídla zapsaného v obchodním rejstříku. Odvolací orgán vyhodnotil výše uvedené v rámci seznámení daňového subjektu s dalšími důkazy jako důkaz v neprospěch daňového subjektu, neboť se nepodařilo prokázat, že dodal odběrateli společnosti HELIOR teplo deklarované na jím předložených daňových dokladech a společnost HELIOR toto teplo přijala.

Z odpovědi místně příslušného správce daně společnosti PARAMO (správce daně žádal informace týkající se obchodování s topným olejem, zda byly v průběhu let 2010 a 2011 společnosti DANBAREN a KEVALS odběratelem topného oleje, zda eviduje přepravce odběratelských firem včetně RZ cisteren přepravovaných lehké topné oleje a v kladném případě, zda společnost DANBAREN byla přepravcem lehkých topných olejů využívajícím vozidlo RZ: ..., zda společností DANBAREN a KEVALS, MAVIT nebo ADAMONS bylo vydáno „osvědčení či atest“ na topný olej Tolex a o zaslání vzoru takové listiny) vyplývá, že společnost PARAMO nevede v databázi odběratelů společnost DANBAREN, ani KEVALS a ani s těmito subjekty neuzavřela žádné obchody. Ve věci přepravců společnost PARAMO sdělila, že eviduje pouze RZ tahačů pro odvoz lehkých topných olejů a že dopravní prostředek RZ: ... není evidován v databázi společnosti PARAMO. K osvědčení o jakosti na lehké topné oleje bylo sděleno, že nebylo společnosti DANBAREN, KEVALS, MAVIT ani ADAMONS vydáno. Odvolací orgán vyhodnotil výše uvedené jako důkaz v neprospěch daňového subjektu, neboť jmenovaná společnost nepotvrdila, že by lehký topný olej – Tolex byl, tak jak bylo v průběhu daňového řízení deklarováno, nakládán ve společnosti PARAMO. Byl tak zpochybněn deklarovaný původ a existence fakturovaného lehkého topného oleje.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil rovněž k šetření prováděnému celní správou u odvolatele, když na str. 24 rozhodnutí uvedl mj., že v průběhu daňových řízení na dani z přidané hodnoty prováděla celní správa u odvolatele kontrolu daně z minerálních olejů za jednotlivá zdaňovací období leden roku 2009 až červen roku 2011. V rámci těchto daňových řízení byly zjištěny poznatky, které byly navzájem konzultovány. Správce daně požádal celní správu o poskytnutí zprávy o daňové kontrole za jimi kontrolovaná zdaňovací období a celní správa dne 11. 7. 2013 poskytla správci daně kopii zprávy o kontrole daně z minerálních olejů za zdaňovací období leden roku 2009 až červen roku 2011 ze dne 22. 5. 2013, na základě níž celní správa doměřila odvolateli za období roku 2009 až červen 2011 daň v celkové výši 31 248 333 Kč. Celní úřad jako důkazní prostředky hodnotil kvalitu vedení účetnictví a evidenci nákupu a spotřeby minerálních olejů, certifikát o barvení a značkování, obchodní smlouvy a nákup minerálních olejů za účelem výroby tepla. Celní správa zpochybnila nákup topného oleje Tolex od odvolatelových dodavatelů. Odvolatelem předložená kopie certifikátu (barvení a značkování lehkého topného oleje) byla na jiný druh zboží, než který měl odvolatel nakoupit. Celní úřad dospěl k závěru, že lehký topný olej nebyl nakoupen od společností ČEPRO, a.s. a PARAMO, od kterých měly topný olej Tolex nakupovat společnosti DANBAREN a Natlan 2000 s.r.o., jejichž odběratel Ing. K. měl lehký topný olej dodávat odvolateli (leden – duben roku 2010) a dále společnosti ADAMONS, Natlan 2000 s.r.o. a MAVIT, které měly od dubna 2010 lehký topný olej dodávat přímo odvolateli. Jediným subjektem, který faktury na výzvy celní správy i správce daně předložil, byl pan K.. Jeho dodavateli byly nekontaktní společnosti. V kontrolní zprávě celní úřad dále zpochybnil kapacitu nádrží odvolatele s množstvím nakupovaného topného oleje Tolex, množství spotřebovaného lehkého topného oleje v závislosti na technických údajích hořáků, průměrnou cenu tepla fakturovanou odvolatelem ve srovnání s cenou tepla srovnatelných

subjektů, množství nakupovaného a spotřebovaného topného oleje Tolex ve vztahu k ročním obdobím a dodávku tepla společnosti PALIVO, neboť teplo bylo vyráběno v kotelně Dobříš, přičemž společnost PALIVO nemá v katastru obce Dobříš hlášenu žádnou provozovnu a má sídlo na Praze 4, takže není zřejmé, jak mohla společnost PALIVO teplo využívat. Odvolací orgán vyhodnotil výše uvedené jako důkaz v neprospěch daňového subjektu, neboť řízení provedené celní správou vyvrací odvolatelem deklarovaný nákup topného oleje – Tolex a následný prodej tepla vyrobeného spalováním předmětného oleje odběratelům.

Žalobce tvrdí a prokazuje, jím poskytnutými důkazními prostředky, že došlo k uskutečnění a přijetí dodávky topného oleje – Tolex a to od společnosti ADAMONS a od společnosti MAVIT.

Dle soudu však žalobce opomíjí, že rozhodnou skutečností v daném případě, pro kterou nebyl správcem daně, resp. žalovaným (viz str. 27 bod. 113 napadeného rozhodnutí) uznán nárok žalobce na odpočet, je skutečnost, že nebylo prokázáno objektivním způsobem, že společnosti (žalobce, ADAMONS a MAVIT) obchodovaly s existujícím zbožím - topným olejem Tolex, resp. nebylo žalobcem ani přes výzvy správce daně prokázáno, že došlo k uskutečnění plnění tak, jak je uvedeno na předmětných dokladech, tzn. že dodavatelem topného oleje Tolex byla skutečně deklarovaná společnost ADAMONS a společnost MAVIT.

Soud shledal správným závěr správce daně, potažmo žalovaného, že provedenými šetřeními u jednotlivých dodavatelů, resp. subdodavatelů celého řetězce společností byl zpochybněn obsah předložených daňových dokladů tak jak bylo žalovaným podrobně popsáno v napadeném rozhodnutí na str. 27 rozhodnutí, kde žalovaný shrnul skutková zjištění na základě provedení dokazování, na které soud pro stručnost odkazuje.

Soud nadto dodává, že pochybnost o realizaci předmětných dodávek umocňuje skutečnost, že společnost ADAMONS měla v daném řetězci toliko postavení zprostředkovatele, aniž by vyvíjela jakoukoli činnost, neměla žádné skladové prostory, neprováděla dopravu, přitom topný olej byl dle žalobcova tvrzení dodáván přímo od prvotního dodavatele jemu do skladu.

Lze konstatovat rovněž, že žalobce nepředložil správci daně žádné důkazní prostředky svědčící o průběhu či předání předmětného oleje právě od tvrzených dodavatelů. Přitom dle kupní smlouvy uzavřené mezi ADAMONS jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím bylo v bodu VI. Smlouvy dohodnuto, že prodávající odpovídá za vady zboží, které budou zjištěny při jeho předání a převzetí, přičemž kupující podle své volby může požadovat a) jde-li o vadu jakosti, dodání náhradního zboží za zboží vadné, b) jde-li o vady množství, dodání chybějícího zboží. Smlouva byla platná dle jejího znění od 26.5.2010 a strany smlouvy dle ní měly postupovat i v předmětných zdaňovacích obdobích, přesto nebyl mezi nimi žádný dokument svědčící o předání a převzetí zboží – sepsán, byť by mohlo jít o základní průkazní doklad při stanovení odpovědnosti za vady mezi těmito subjekty, resp. žádný takový důkazní prostředek žalobce správci daně nepředložil. I tuto skutečnost lze podpůrně hodnotit tak, že přispěla rovněž k neunesení důkazního břemene žalobce prokázat jím tvrzené skutečnosti.

Žalobce namítá, že nelze přičítat k jeho tíži skutečnost, že společnost ADAMONS neměla pořádek ve svých dokladech.

K námitce tohoto obsahu soud uvádí, že správce daně nevycházel z odpovědnosti žalobce za prokázání (či neprokázání) zdanitelných plnění jeho smluvním partnerem, nýbrž mu nebyl uznán nárok na odpočet daně z důvodu, že neunesl břemeno prokázat řádně právě ty údaje, které poskytl daňovým orgánům ve svém vlastním daňovém přiznání. Nikoli tedy

z důvodů, které se týkají jeho smluvního partnera, jiného subjektu. Správce daně pouze konstatoval, že žalobcem tvrzené skutečnosti nebyly prokázány ani šetřením, jímž správce daně z vlastní iniciativy ověřoval žalobcem uváděné skutečnosti. Skutečnost, že společnost ADAMONS podala dodatečné daňové přiznání, v němž vypustila část dokladů vztahujících se k uskutečnění zdanitelného plnění, přispěla k prohloubení pochybností správce daně ohledně údajů tvrzených žalobcem v jeho daňovém přiznání. Již z tohoto důvodu bylo úkolem správce daně prověřit věrohodnost žalobcem uváděných údajů v jeho daňovém přiznání. Lze konstatovat, že žalobci se nepodařilo v proběhlém daňovém řízení prokázat, že k uskutečnění plnění, jak je uvedeno na předmětných dokladech, tzn. že dodavatelem topného oleje Tolex byla skutečně deklarovaná společnost ADAMONS, potažmo MAVIT, došlo (viz výše). Nelze proto úspěšně namítat, že to byl žalovaný, kdo neunesl důkazní břemeno, které na něho podle daňového řádu přešlo.

S ohledem na výše uvedené soud proto uzavírá, že žalobce i když předložil jím vedenou vnitřní evidenci, včetně daňových dokladů, nesplnil podmínky nároku na odpočet v ust. § 72 zákona o DPH, neboť skutkový stav vyplývající z obsahu správního spisu, z něhož vycházely správní orgány při rozhodování ve věci, skutečností uvedeným v daňových dokladech neodpovídá.

Naopak správce daně ve smyslu ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu shromáždil v dostatečné míře důkazní prostředky, z nichž vyplývá, že tvrzený prvotní dodavatel společnost PARAMO v předmětném období neuzavíral žádné obchody se společnostmi DANBAREN a KEVALS, dodavateli MAVIT a ADAMONS. Společnost PARAMO neidentifikovala registrační značku vozidla, kterým měl být topný olej dopravován společností DANBAREN přes zprostředkovatele (společnosti ADAMONS a MAVIT) žalobci, přičemž bylo již dříve zjištěno, že vozidlo této registrační značky bylo registrováno na zcela jinou společnost než společnost DANBAREN, dle elektronického mýtního systému pohyb této cisterny v období od 1. 10. 2010 do 31. 3. 2011 zaznamenán nebyl. V podání dodatečných daňových přiznání společnost ADAMONS vyloučila doklady od společnosti MAVIT a od společnosti DANBAREN ze svých přijatých zdanitelných plnění (čímž zpochybnila existenci nakoupeného zboží), což vedlo k potvrzení zjištění několika správců daně, že k plnění mezi uvedenými společnostmi ve skutečnosti nedošlo.

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že správce daně nesprávně vyloučil plnění na základě dokladů společnosti MAKRO, což odůvodňuje tím, že doloženou skutečností je, že žalobce podporuje ochranu a výživu psů.

Z předložené evidence pro daňové účely, která je součástí správního spisu vyplývá, že žalobce pořídil v předmětných obdobích od dodavatele MAKRO různé zboží (např. potraviny, ovoce, maso, salámy, jogurty, sýry, víno apod.). Správce daně žalobce v rámci výzvy ze dne 5.12.2011, č.j. 273208/11/002932102096 žalobce vyzval rovněž k prokázání oprávněnosti předmětného nároku na odpočet daně. K tomuto požadavku zástupce žalobce pouze sdělil, že od dodavatele MAKRO byla část zboží prodána zaměstnancům v kantýně společnosti a část zboží - maso, těstoviny, rýže, zelenina, tvaroh a mléčné výrobky byla spotřebována pro psy sloužící na ochranu hmotného majetku ve vlastnictví společnosti. K tomuto tvrzení nepřipojil, ani později nedoložil žalobce žádné důkazní prostředky.

Za této situace lze souhlasit se správcem daně, že když z předložené evidence pro daňové účely nevyplyvá, že by žalobce uplatnil daň na výstupu z ní tvrzeného prodeje zboží zaměstnancům, či jiným osobám a nepředložil ani žádné důkazní prostředky o tom, že by evidoval v předmětném období psy, či že by byly používány k ochraně hmotného majetku

žalobce, pak neunesl své důkazní břemeno. Jinými slovy žalobce neprokázal použití předmětného plnění v rámci své ekonomické činnosti pro účely uskutečňování plnění, u kterých vzniká v souladu s § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH plátcí u souvisejících přijatých zdanitelných plnění nárok na odpočet. Sama skutečnost, že žalobce za nezpochybnitelnou skutečnost považuje, že podporuje ochranu a výživu psů je pro danou věc irelevantní a nemůže vést k závěru o splnění podmínek uvedených v předmětném ustanovení zákona o DPH, potažmo neopravňuje plátce k uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH.

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.